Dimarts 31 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 14,15-24): En aquell temps, un dels qui menjaven amb Jesús li digué: «Benaurat el qui menjarà el pa en el regne de Déu». I ell li digué: «Un cert home feu un gran banquet i hi convidà molts. I envià un servent a l'hora del sopar a dir als invitats: "Veniu, que ja està preparat". I començaren tots unànimement a excusar-se. El primer li digué: "He comprat una torre i tinc necessitat d'anar a veure-la; et prego que em tinguis per excusat". I un altre digué: "He comprat cinc parelles de bous i vaig a provar-los; et prego que em tinguis per excusat". I un altre digué: "He pres muller i, per tant, no puc venir". I tornant-se'n, el servent anuncià aquestes coses al seu senyor. Llavors, indignat l'amo de casa, digué al seu servidor: "Surt de seguida a les places i als carrers de la ciutat, i els pobres i esguerrats i cecs i coixos, fes-los entrar aquí". I digué el servent: "Senyor, s'ha fet com vas ordenar, i encara hi ha lloc". I diu el senyor al servent: "Surt pels camins i cercats, i obliga a entrar perquè s'ompli la meva casa. I us dic que cap d'aquells homes invitats tastarà el meu sopar"».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Surt pels camins i cercats, i obliga a entrar perquè s'ompli la meva casa»

Mn. Joan COSTA i Bou
(Barcelona, Espanya)

Avui, el Senyor ens ofereix una imatge de l'eternitat representada per un banquet. El banquet significa el lloc on la família i els amics es troben plegats, gaudint de la companyia, de la conversa i de l'amistat entorn de la mateixa taula. Aquesta imatge ens parla de la intimitat amb Déu trinitat i de la joia que trobarem en l'estança del cel. Tot ho ha fet per nosaltres i ens crida perquè «ja està preparat» (Lc 14,17). Ens vol amb Ell; vol a tots els homes i les dones del món al seu costat, a cada un de nosaltres.

Cal, però, que vulguem anar-hi. I malgrat saber que és on millor s'està, perquè el cel és el nostre estatge etern, que excedeix totes les més nobles aspiracions humanes —«cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen» (1Co 2,9) i, per tant, res no li és comparable—, tanmateix som capaços de rebutjar la invitació divina i perdre'ns eternament el millor oferiment que Déu podia fer-nos: participar de casa seva, de la seva taula, de la seva intimitat per sempre. Quina responsabilitat!

Som, dissortadament, capaços de canviar Déu per qualsevol cosa. Uns, com llegim en l'Evangeli d'avui, per un camp; uns altres, per uns bous. I tu i jo, per quina cosa som capaços de canviar aquell qui és el nostre Déu i la seva invitació? Hi ha qui per mandra, per deixadesa, per comoditat deixa de complir els seus deures d'amor vers Déu: Tan poc val Déu, que el substituïm per qualsevol altra cosa? Que la nostra resposta a l'oferiment diví sigui sempre un sí, ple d'agraïment i d'admiració.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «En la seva clemència, el Senyor convida tothom, però és la nostra desídia o la nostra desviació el que ens allunya d'Ell» (Sant Ambròs de Milà)

- «Déu no fracassa. També avui trobarà nous camins per a cridar els homes i vol comptar amb nosaltres com els seus missatgers i els seus servidors» (Benet XVI)

- «Amb la seva Revelació, 'Déu parla als homes com a amics seus, mogut pel seu gran amor, conversa amb ells i els convida a comunicar-se i a estar-se amb ells' (Concili Vaticà II). La resposta adequada a aquesta invitació és la fe» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 142)